

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 3T/84/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615010473
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Rusnák
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2017:7615010473.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves samosudca JUDr. Radoslav Rusnák na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11. apríla 2017 takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný :

P. P., A.. X.X.XXXX v Košiciach - Šaci, okres Košice, trvale bytom P.,
X. P. Č.. XXXX/XX, okres Košice - okolie,

u z n á v a s a z a v i n n é h o , ž e

v dobe od septembra 2014 doposiaľ, mimo obdobia od september 2016 do 31. 12. 2016 a február až marec 2017 v obci Ú., okres Gelnica a inde, ako otec mal. syna Y. P., A.. X. X. XXXX, neprispieval riadne a včas na jeho výživu, i keď mu táto povinnosť vyplýva z § 62 Zákona o rodine a podľa rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 16P 192/2013 zo dňa 20. 8. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12. 9. 2013, mal prispievať vždy do 15. dňa v mesiaci sumou 80,- € mesačne do rúk S. Š., matky dieťaťa, čím mu vznikol dlh na výživnom za dobu november 2014 a december 2014, máj 2015 až august 2015, november 2015 až jún 2016 vo výške 30% zo sumy životného minima, t. j. mesačne 27,13 €, čím za toto obdobie mu vznikol dlh na výživnom vo výške 379,82 € a za ďalšie obdobie v sume 770,- €, spolu 1.149,82 €, pričom nebol v evidencii uchádzačov o zamestnanie, nepoberal dávky v hmotnej núdzi a príspevky k dávke a prostriedky na svoju obživu si zabezpečoval príležitostnou prácou, a výživné neplatil ani v období, kedy pracoval a tak konal, hoci trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5T 25/2014 zo dňa 2. 5. 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23. 7. 2014 bol odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 3 (troch) mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu jedného roka do 24. 7. 2015,

t e d a

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil z nedbanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať iného a spáchal uvedený čin, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

č í m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zákona a za to

s a o d s u d z u j e

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j) Tr. zákona, § 38 ods. 3 Tr. zákona na trest odňatia slobody v trvaní 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu mu podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zákona ukladá obžalovanému s použitím § 51 ods. 4 písm. d) Tr. zákona povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi podala na tunajší súd obžalobu dňa 23.6.2015 na obvineného P. P. pre prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že v dobe od septembra 2014 až doposiaľ v obci Ú., okres Gelnica a inde, ako otec mal. syna Y. P., A.. X.X.XXXX, neprispieval riadne a včas na jeho výživu, i keď mu táto povinnosť vyplýva z § 62 Zákona o rodine a podľa rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 16P 192/2013 zo dňa 20.8.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.9.2013, mal prispievať vždy do 15. dňa v mesiaci sumou 80,-€ mesačne do rúk S. Š., matky dieťaťa, čím mu vznikol dlh na výživnom najmenej v sume 800,-€, pričom nebol v evidencii uchádzačov o zamestnanie, nepoberal dávky v hmotnej núdzi a príspevky k dávke a prostriedky na svoju obživu si zabezpečoval príležitostnou prácou a poskytovala mu ich aj jeho matka a tak konal, hoci trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5T 25/2014 zo dňa 2.5.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.7.2014 bol odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 3 (troch) mesiacov s podmienčným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu jedného roka do 24.7.2015.

Vo veci súd rozhodol trestným rozkazom, voči ktorému podal obvinený odpor, a preto súd nariadil hlavné pojednávanie.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný P. P. vyhlásil, že je nevinný. Vypovedal, že od septembra 2014 (ku dňu 29.7.2016) nezaplatil žiadne výživné, hoci v roku 2014 až do začiatku roka 2015 pracoval vo firme VHJ Náradie, s. r. o. Lucia Baňa, kde zaslal raz výživné 50,- € a 4 až 5 krát po 80,- €, a to poštou a na účet. Uviedol však, že nevie, či to bolo výživné počínajúc septembrom 2014. Pokiaľ pracoval v tejto firme, dostával nízku mzdu, robil na dohodu dve hodiny denne. Asi v septembri 2015 potom odišiel do Čiech, kde na dohodu pracoval dva mesiace vo firme SAS Repov, kde zarobil za 1 mesiac cca 10.000,- Kč - 11.000,- Kč. Výživné však ani v tom období nezaplatil ani čiastočne, nakoľko mu zo mzdy zrážali vysoké čiastky a predtým, ako odišiel do Čiech, nikde nepracoval. Nepracoval ani od januára 2016, kedy sa vrátil z Čiech, od 19.7.2016 sa zamestnal vo firme US Steel Look Service, s. r. o. Trebišov na pracovnú zmluvu, pričom má dostávať výplatu vo výške 205,- €. Počas doby, kedy nepracoval, si zháňal prácu, bol evidovaný aj na úrade práce, avšak odtiaľ ho vyradili, pretože sa zabudol hlásiť. Nemá žiadne problémy, pre ktoré by nemohol byť zamestnaný, býva s priateľkou, ktorá pracuje, a ktorá mu pomáha, obdobne mu tiež pomáhala mama, kedy s ňou býval. O zníženie výživného nepožiadala, keďže o tom nevedel a nevedel, že musí platiť aspoň 30% zo sumy životného minima na výživné. Počas žalovaného obdobia jeho mama nejaké výživné zaplatila, doniesla aj nejaké ošatenie, avšak nevedel uviesť, kedy a v akej hodnote. Svojho syna nenavštevuje. Výživné chce uhradiť podľa výšky svojho príjmu.

Svedkyňa S. Š. - matka maloletého Y. P. vypovedala zhodne ako v prípravnom konaní, potvrdila, že obžalovaný, ktorý podľa rozsudku súdu mal platiť výživné v sume 80,- € mesačne, od septembra 2014 nezaplatil žiadne peniaze, výživné neuhradil ani ku dňu hlavného pojednávania dňa 29.7.2016 ani inou formou, výživné nebolo hradené prípadne ani jeho matkou. S obžalovaným kontakt neudržiava, tento o syna nejaví záujem, dieťa netrpí núdzou, keďže jej finančne prispieva aj otec jej druhého dieťaťa. Na syna dostáva rodinné prídavky a náhradné výživné v sume 80,- €, ktoré poberá od štátu. Exekučné konanie vo veci nebolo úspešné. Pokiaľ obžalovaný tvrdí, že vyplatil v roku 2014 výživné, je to pravda, avšak išlo o výživné za obdobie do septembra 2014.

Na hlavnom pojednávaní boli prečítané nasledovné listinné dôkazy vyplývajúce z obsahu spisu a doplnené aj o písomnosti, ktoré aktualizoval súd:

- zápisnica o trestnom oznámení dokladuje, že túto podala dňa 15.1.2015 na príslušnom OO PZ oprávnená S. Š.,

- z rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 16P 192/2013 vyplynulo, že maloletý Y. P., A.. X.X.XXXX, bol zverený do osobnej starostlivosti matky, pričom otec P. P. bol povinný prispievať na jeho výživu mesačne sumou 80,- € od 1.6.2013 k rukám matky vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 12.9.2013,
- zo správy Sociálnej poisťovni, pobočky Košice vyplynulo, že obžalovaný nebol poberateľom nemocenských dávok, dávok nezamestnanosti alebo dôchodku za obdobie od júla 2014 do februára 2015,
- zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice vyplynulo, že menovaný bol evidovaný od 30.10.2013 do 8.12.2014 v evidencii uchádzačov o zamestnanie, avšak bol vyradený pre nedostavenie sa na úrad v stanovený termín. Dňa 11.2.2014 mu bolo ponúkané vhodné zamestnanie, kde sa zúčastnil aj výberového konania s výsledkom, že nevyhovuje požiadavkám zamestnávateľa. V období od 23.7.2014 nebol poberateľom dávok v hmotnej núdzi,
- zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Spišská Nová Ves, pracovisko Gelnica vyplynulo, že oprávnená S. Š. poberá náhradné výživné od novembra 2014, ďalej je poberateľkou prídavku na dieťa a rodičovského príspevku. K tomu sú doložené aj príslušné potvrdenia,
- z potvrdení o príjmoch obžalovaného vyplynulo, že vo firme VHJ Náradie, s. r. o. Medzev obžalovaný poberal mzdu za mesiace september 2014 až apríl 2015, za celý rok 2014 mal čistú mzdu 550,58 €, pričom v septembri 2014 mal mzdu 72,75 € a v októbri 2014 sumu 83,68 € a za mesiac február až marec 2015 sumu 150,42 €,
- z dohody o dočasnom pridelení, z dodatku pracovnej zmluvy a pracovnej zmluvy vyplynulo, že obžalovaný od 20.7.2016 uzatvoril pracovnú zmluvu na dobu určitú do 31.12.2017 so zamestnávateľom LOOK Service, s. r. o. Trebišov, za výkon práce sa dohodol na hrubej mzde vo výške 205,- €, čo potvrdila aj správa spoločnosti (č. l. 115) s tým, že od 20.7.2016 pracuje na polovičný pracovný úväzok, čo bolo doložené aj mzdovým listom,
- zo správy Sociálnej poisťovne, pobočka Košice vyplynulo, že obžalovaný nepoberal dávky nezamestnanosti a ani dôchodok,
- podľa správy spoločnosti SAS Autosystemtechnik, s. r. o., Plazy 129, Mladá Boleslav vyplynulo, že v období od 9.9.2015 do 16.1.2016 bol obžalovaný zamestnaný v spoločnosti pod personálnou agentúrou HR Group so sídlom v Mladej Boleslavy,
- zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice (č. l. 117) vyplynulo, že menovaný bol v evidencii uchádzačov do 8.12.2014, kedy bol vyradený a v ďalšom období v evidencii uchádzačov nebol,
- podľa správy exekútorky JUDr. Barbory Hovanovej nebolo od septembra 2014 vymožené žiadne výživné prostredníctvom exekúcie od povinného,
- z uznesenia Krajského súdu v Prahe so sídlom Praha 5 č. KSPH 60 INS 22813/2016-H zo dňa 27.1.2017 vyplynulo, že firma - dlžník HR Group, s. r. o. Mladá Boleslav, sa nachádza v insolvenčnom konaní a vzhľadom na to nebolo možné v tomto konaní zistiť presný zárobok obžalovaného za vykonávanú prácu.

Na základe takto vykonaného konania súd hodnotil dôkazy jednotlivo a v ich súhrne podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku, pričom skutkový stav zistil a ustálil tak, ako je popísaný vo výroku tohto rozsudku.

Na podklade výpovede obžalovaného a svedkyne S. Š. bolo v konaní nepochybne a jednoznačne preukázané, že obžalovaný neplnil včas a riadne svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletému synovi Y. P., A.. X.X.XXXX. Obžalovaný P. P.Á. je pritom otcom maloletého a vyživovacia povinnosť mu vyplynula z ustanovení § 62 Zákona o rodine, na základe ktorej ju musia poskytovať rodičia voči maloletým potomkom. Rozsah vyživovacej povinnosti vyplynul z rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 16P 192/2013 zo dňa 20.8.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 12.9.2013, na podklade ktorého bol obžalovaný povinný platiť mesačne výživné do rúk matky maloletého dieťaťa v sume 80,- € vždy do 15. dňa v mesiaci.

Obžalovaný začal výživné platiť až v priebehu konania pred súdom tak, že dňa 26.8.2016 poštovou poukážkou poukázal sumu 60,- €, dňa 23.9.2016 sumu 80,- €, dňa 21.10.2016 sumu 80,- €, dňa 9.12.2016 sumu 80,- €, dňa 21.1.2017 sumu 80,- €, dňa 23.1.2017 sumu 50,- €, dňa 21.2.2017 sumu 80,- € a dňa 21.3.2017 sumu 80,- € (hoci doba neplnenia výživného je označená slovom „doposiaľ“, vzhľadom na dátum rozhodnutia rozsudkom, nebolo výživné splatné ešte za mesiac apríl 2017, a preto výšku dlžného výživného nemohol počítať aj za tento mesiac).

V nadväznosti na zhodnú výpoveď obžalovaného a oprávnenej matky bolo v konaní dokázané, že obžalovaný neplnil riadne a včas vyživovaciu povinnosť na maloletého syna od septembra 2014 až do doby rozhodnutia súdu (teda „doposiaľ“), s výnimkou obdobia, kedy uhradil celú sumu výživného podľa rozsudku sp. zn. 16P 192/2013 v období od septembra 2016 do 31.12.2016 a ďalej od februára až marca 2017, čo súd upravil v skutkovej vete. Pre posúdenie doby neplatenia výživného bolo rozhodujúce mesačné obdobie, kedy obžalovaný buď vôbec nezaplatil výživné alebo ho zaplatil iba z časti, t. j. v sume nižšej ako 80,- € mesačne.

Bolo ďalej nepochybne preukázané, že obžalovaný neplnil vyživovaciu povinnosť ani čiastočne alebo v tzv. naturálnej forme, čo vyplynulo predovšetkým z výpovede svedkyne S. Š., a tiež aj v období, kedy pracoval, pričom finančné prostriedky zo mzdy mu dovoľovali výživné platiť aspoň čiastočne, hoci to obžalovaný negoval.

Obžalovaný nebol v evidencii uchádzačov o zamestnanie a nepoberal dávky v hmotnej núdzi, príspevky k dávke, pričom zdroj obživy „hľadal“ v príležitostnej práci. Vo vzťahu k trestnej zodpovednosti bolo však dokázané, že obžalovaný nemal žiadne zdravotné obmedzenia alebo iné dôležité dôvody, pre ktoré by objektívne nemohol výživné platiť, a to aspoň v nevyhnutnej miere. Pre posúdenie trestnej zodpovednosti obžalovaného vo vzťahu k plateniu výživného bolo však dôležité, či obžalovaný aj mal a disponoval s finančnými prostriedkami v takej miere, ktorými by mohol výživné platiť v rozsahu, ktorý bol stanovený rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 16P 192/2013. Súd totiž pre posúdenie trestnosti konania vo vzťahu k uznaniu viny môže sumu výživného oproti rozsahu výživného stanoveného príslušným rozsudkom upraviť, resp. aj znížiť. Za tohto stavu súd dospel k záveru, že za obdobie november až december 2014, máj až august 2015, november 2015 aj jún 2016 mohol obžalovaný zaplatiť aspoň sumu 30% zo sumy výživného minima, t. j. 27,13 €, keďže ide o minimálnu sumu, pri ktorej nie sú rozhodné osobné, zdravotné, prípadne majetkové pomery obžalovaného. Za uvedené obdobie mu preto vznikol dlh na výživnom v sume 379,82 €, pričom za ďalšie obdobie dlh vo výške 770,- €, spolu teda 1.149,82 € (ide o sumu nezaplateného výživného obžalovaným do rozhodnutia súdu).

Súd neakceptoval obranu obžalovaného ohľadne toho, že nemal dostatok finančných prostriedkov na úhradu výživného, pretože obžalovaný mohol vyvinúť väčšiu aktivitu ohľadom nájdania si lepšie platenej práce, akú napr. vykonáva toho času, resp. počas dlhého obdobia sa o to dostatočným spôsobom nepričinil.

Preto ho súd uznal za vinného zo spáchania skutku popísaného vo výroku tohto rozsudku, ktorý upravil oproti obžalobe v zmysle vyššie uvedeného odôvodnenia.

Obžalovaný po subjektívnej aj objektívnej stránke naplnil skutkovú podstatu prečinu zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zákona, pretože najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil z nedbanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať iného a uvedený čin spáchal, hoci bol v predchádzajúcich 24 mesiacoch za taký čin odsúdený. Uvedeného prečinu sa dopustil tým, že v období popísanom vo výroku rozsudku neplatil riadne a včas výživné na maloletého syna Y. P., A.. X.X.XXXX, hoci táto povinnosť mu vyplynula najmä z § 62 Zákona o rodine a takýto čin spáchal, hoci bol trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5T 25/2014 zo dňa 2.5.2014 právoplatne odsúdený pre prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona na trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu do 24.7.2015. Obžalovaný konal vo vedomej nedbanlivosti podľa § 16 písm. a) Tr. zákona, pretože vedel, že neplatením výživného poruší záujem chránený Trestným zákonom spočívajúci v ochrane nároku maloletých osôb na zabezpečenie výživného zo strany rodičov, avšak bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že takéto porušenie nespôsobí.

Obžalovaný P. P. je toho času zamestnaný na dohodu so zamestnávateľom LOOK Service, s. r. o. Trebišov, býva so svojou družkou, v evidencii priestupkov má dva záznamy pre rôzne priestupky, podľa odpisu registra trestov bol doposiaľ raz odsúdený, a to už v uvedenom konaní Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5T 25/2014.

Pri rozhodovaní o treste súd vychádzal z ustanovení § 31 Tr. zákona a § 34 Tr. zákona, teda z účelu trestu a zásad jeho ukladania. V zmysle § 34 ods. 3 Tr. zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadol

najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu obžalovaného, jeho pomery, možnosti jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom trestnej činnosti tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadol na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností.

Súd zistil u obžalovaného poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona, že trestný čin oľutoval a priznal sa, a keďže nezistil priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 Tr. zákona, obžalovanému vymeral trest znížený pre prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností podľa § 38 ods. 3 Tr. zákona v rozpätí zákonnej trestnej sadzby zníženej na hornej hranici o jednu tretinu.

Obžalovanému pre naplnenie účelu trestu uložil primeraný podmienený trest odňatia slobody, ktorý mu vymeral na dolnej hranici trestnej sadzby, pričom výkon trestu mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v dolnej polovici trestnej sadzby.

Pre zosilnenie účinku tohto trestu mu uložil aj povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné za obdobie, ktoré súd popísal vo výroku tohto rozsudku spolu v sume 1.149,82 €. Nesplnením tejto povinnosti alebo nevedením riadneho života v priebehu skúšobnej doby podmieneného odsúdenia sa obžalovaný vystavuje nebezpečenstvu nariadenia výkonu nepodmieneného trestu odňatia slobody, a to prípadne aj v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 (pätnásť) dní od jeho oznámenia na tunajší súd.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Obžalovaný môže odvolaním napadnúť rozsudok pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom odvolanie smeruje, a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Poškodený môže odvolaním napadnúť nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Oprávnená osoba sa po vyhlásení rozsudku môže odvolania výslovne vzdať alebo podané odvolanie môže výslovným vyhlásením vziať späť, a to až do doby, než sa odvolací súd odoberie na záverečnú poradu.

Podľa § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zákona trestnosť tohto trestného činu zaniká, ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu.